

Юмрукъ-чалъ се е изпрѣчилъ тъкмо на пътя на студенитѣ северни течения. Затова и по него често вилнѣятъ бури и вали градъ. Особно страшни за пастири и туристи сж градушкитѣ. „Сърдитъ е“ или „ще се разсърди Юмрукъ-чилъ!“ — казватъ за такова време пастиритѣ. И бързо свалятъ стадата си на затулено мѣсто и дирятъ за себе си и за добитъка надвесни скали за подслонъ.

Такава една градоносна буря ни свари подъ Юмрукъ-чалъ презъ месецъ май 1923 г. Това годишно време е много ранно за високо-планински възкачвания. За върхове, като Юмрукъ-чалъ, най-удобно време за излети сж месецитѣ августъ и септемврий. Тогава въроятността за хубави дни е най-голѣма, въздухътъ е най-прозраченъ и гледкитѣ — най-широки и ясни. Нарочно ние искахме да посетимъ нашия приятелъ въ пролѣтното му настроение.

Сега условията за излетуване, дори и презъ лютитѣ зими, сж много по-благоприятни. Въ услуга на „излетниците“ сж поставени цѣла верига хижи и подслони: подслонъ „Хуба-веца“, хижа „Юмрукъ-чалъ“ при изворитѣ на Карловската Стара рѣка, подслонъ на „Юмрукъ-чалъ“ подъ западното рамо на върха и високопланинската наблюдателница на самото теме на старо-



Паметникътъ на В. Левски въ Карлово.